

Bohoslužby v Zábřehu 18.července 2021

Mk 6,30-34

Milé sestry, milí bratři, je to takový příjemný pocit, když něco dokončíte, když po nějaké práci můžete na chvíli všechno hodit za hlavu a vydechnout si. Odpočinek každý z nás potřebuje.

Nejen kvůli fyzickým silám, ale také i

kvůli duševnímu občerstvení.

Dobrym odpočinkem může být třeba vycházka někam ven do přírody, na čerstvý vzduch.

Člověku pobyt venku jistě prospěje, přijde na jiné myšlenky. To je přesně to, co je po nějaké té námaze potřeba. Jenže místo klidné vycházky přijde šok.

Meditovat ani čistot hlavu se moc nedá, protože, buď pořád někoho potkáváte, za někým jdete, někdo vás dobíhá, případně musíte uskakovat před těmi, kdo zvolili pohyb v přírodě poněkud technicky vyspělejší. Místo odpočinku se pak člověk cítí ještě vyčerpanější, místo občerstvení cítí spíš jakýsi pocit zmaru.

Nějak podobně se asi také cítili učedníci, kteří přišli zpět k Ježíšovi po samostatném působení. Zažili jistě zajímavé chvíle, byli plni nadšení, ale také únavy. A potřebovali se nejen najíst, ale i sdílet vše, čím prošli. Vždyť sdílení toho, co bylo, je přeci také forma odpočinku. To jistě známe sami velice dobře. Nemít možnost s někým mluvit o tom, co se kolem vás děje, co prožíváte, to také vyčerpává, svým způsobem ubíjí. Takže příchod k Ježíši, který je neustále zaměstnán přicházejícími, v učednících vyvolá nejspíš pocity marnosti. Přesně před tímto jsme odešli, a nyní to vše máme zase před očima. Neustálý proud různých nemocných, posedlých, zraněných či bezradných. Zdá se, že nemá konce. Na rozdíl od našich sil. Evangelista marek to ilustruje obratem, že neměli ani čas se najíst. To je hodně náročná situace. Patřilo tak trochu k denním rituálům, že člověk usedl k jídlu nejen kvůli svému hladu, ale také kvůli svým společníkům. A samozřejmě i kvůli svému Pánu, kterému za pokrm může děkovat. Když ještě nebyly různé formy pouličních občerstvení, kdy člověk jí téměř v poklusu mezi šichtami, znamenalo společné jídlo opravdu hodně. A na to nyní učedníci nemají vůbec čas. A zástup stále jde, protože něco takového vlastně nevidí, nepřemýšlí o tom.

Musí být dost těžké se v takové situaci prostě zvednout a odejít. Jen si to představme, že máte ještě plnou čekárnu lidí, řadu u pultu, nebo další a další žádosti o setkání. A musíte vybrat bod,

kdy někomu před nosem nebo do očí řeknete, vám už se den věnovat nebudu. Vždy se najde mnoho důvodů, proč byste se ještě někomu dalšímu věnovat měli, proč udělat výjimku, proč vlastně pokračovat dál. Ale zde je důležitý moment k tomu, aby si člověk mohl odpočinout. Prostě říct si, že nyní už mám hotovo, dnes končím. Někdy s tím můžeme mít celkem problém, zejména, když opravdu skončit znamená někoho konkrétního s jeho problémem či požadavkem odmítnout. Ale nejde to jinak. Člověk si musí umět říct, že nyní už prostě potřebuju odpočinek, nyní už musím vypnout. A to nejen fyzicky, ale také duševně, přestat na všechno myslet.

Ježíš odvádí učedníky do pouště, tam si mají odpočinout. Možná nám to nepřijde jako úplně dobrý nápad. Kdo by chtěl odpočívat na poušti? Jenže pod pustinou si nepředstavujeme jen poušť, tedy pláň písku a kamení bez vody a zeleně zalité horkem. Pro Ježíše má poušť svůj velký význam při utváření jeho vztahu k Bohu Otci. Chodí se na pustá místa modlit a právě z takové modlitby potom bere sílu k dalšímu působení.

Pustina je obrazem místa, kde nás nic nerozptyluje při setkání s Bohem. Je to místo skutečného ztišení, zklidnění. Možná by se to dalo opsat jako vytržení z našeho běhu života, abychom poznali, že v tomto světě působí Bůh. I když to vypadá jako forma útěku před světem, není to ve skutečnosti žádný útěk. Učedníci s Ježíšem neutíkají před světem. Odcházejí jen od jeho ruchu, aby mohli načerpat ve ztišení před svým Otcem. Odcházejí tam, kde je tedy nebude nic rušit.

Chvíli klidu si ale nakonec moc neužijí. Snad jen na té cestě lodí. Při příchodu na pustinu je zřejmé, že i zde je ruch světa doběhl. A zase by mohl přijít onen pocit zmaru, marnosti, beznaděje. Copak se skutečně nenajde chvíle klidu? Evangelista Marek vypisuje Ježíšovu reakci nikoliv jako zlost či pocit zmaru, ale lítost. Najednou vidíme, že zde je něco, před čím se prostě nedá utéct.

Důvodem je skutečnost, že ten dav je jako ovce bez pastýře. Ovce bez pastýře je zmatená, je ale také v nebezpečí. Proto čteme, že je Ježíš začal učit mnohým věcem. Nepíše se teď o uzdraveních ani vyhánění zlých duchů, ale o učení. Jaký to má to vlastně smysl? Co je Ježíš učí? Před čím je tak chrání?

Odpověď najdeme právě v tom, jak ten zástup jedná. Hledá Ježíše za každou cenu, nedokáže si říct, že teď je opravdu čas nechat ho jít zase dál. Svým způsobem si Ježíše nárokuje. Má k tomu jistě své důvody. A možná o to právě jde. Jak už víme z jiných souvislostí, za Ježíšem přicházejí lidé, kteří nejsou hladoví po novém učení či výkladu Zákona, ale jsou zranění různými událostmi a okolnostmi ve svých životech. A Ježíš se jeví jako naděje, jako snadná cesta všechno toto nějak hodit za hlavu najít východisko. A když je někdo skutečně už zoufalý ze své situace, nedá se jen tak odbít tím, že nyní již není čas se jím zabývat.

Přicházející lidé jistě potřebují pomoc. Jenže také je třeba, aby se ubránili jednomu velkému nebezpečí. Ona ta pomoc je někdy tak vyhledávaná, že člověk už potom neřeší, odkud přichází

a co ho stojí.

Když někdo začne svou bolest léčit alkoholem, má pocit, že mu to pomáhá, ale zároveň je také dobře vidět, jakou za to platí cenu. Je poznat, že toto není dobrá cesta k řešení. Jenže co jiné případy,

kdy také hledáme a nacházíme řešení, ale už se nám to nezdá tak zlé jako u toho alkoholu? I když důsledky mohou být podobné, tedy vypěstování určité formy závislosti.

A nebo jen bezhlavé následování toho, kdo slíbí řešení, dá naději. Proto Ježíš zástupy učí.

Vede je k poznání toho, co je důležité i v jejich životní situaci, že mnohdy jen nestačí se cítit lépe, mít pocit, že se život zase vrací do normálu.

To mohou být jen pocity vnější úlevy, které nás ale mohou zaplést do mnohem většího problému.

Důležitý je základ, na kterém lidský život stojí.

Důležitý je pastýř, kterého ovce následují,
kterému důvěřují.

Pro učedníky je to vlastně také celkem zajímavá lekce. Vždyť se vrátili plni nadšení z toho, jak je poslouchali zlí duchové, jak se jim dařilo uzdravovat různé nemoci. A nyní jsou svědky toho, že Ježíš posouvá jejich pozornost o kousek dál. Nejde jen o ta uzdravení, nejde o ukázkou moci, ale jde o to, aby lidé našli ve svém životě pevný bod, o který se můžou opřít. Aby nesledovali jen to, co se nabízí jako dobré na první pohled, ale hledali, co je za tím, hledali to dobré, které je nebude časem vést do ještě většího zla, než je to současné.

Proto je důležité, aby našli pravou Boží tvář, aby autoritu pro svůj život našli v Bohu.

Odtud je potom možné vycházet i při hledání cest k vysvobození od mnohých

zranění, která člověk v běhu času utrpěl různými okolnostmi.

Je krásné, když si člověk může odpočinout od různých činností, včetně těch, které jsou jistě potřebné a důležité. Jedna věc však z tohoto všeho trochu vyčuhuje a to je naše svědectví o Bohu. Od toho, že jsme učedníci Ježíšovi, že žijeme jeho nadějí, od toho se odpočívát nedá. Zde je potřeba abychom byli stále připraveni tuto svou naději sdílet s těmi, kdo ji potřebují. Je zvláštní, že když se pak nad tím zamyslíme, tak zjistíme, že tady máme stále dost sil, i když si nedáváme pauzu. Je to nejspíš tím, že život Ježíšových učedníků sám o sobě nás nevyčerpává. Vyčerpává nás spíš to, co se na tento život nabalí, co si my sami k němu přidáváme. Nebojme se tedy odpočívát od toho, kde se cítíme důležití a nepostradatelní, abychom možná zjistili, že pro Boha jsme důležití a nepostradatelní přeci jen trochu někde jinde.

Pane Ježíši, přicházíme k tobě, abychom nabrali síly, aby naše nitro pookřálo. Prosíme, ukaž nám, jak s těmito silami nejlépe nakládat, aby nevyznívaly naprázdno, ale přinášely tvůj pokoj a uzdravení našemu světu.

Neděle 18.července 2021

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Úterý, 03 Leden 2023 10:00 -

Amen.